

Sv. Makarij in njegov učenec.

Nekega dné se je sv. Makarij, jako star in častitljiv puščavnik, z nekim učencem sprehajal po cipresovem gozdu. Učenec vpraša svetnika: »Povejte mi vendar, oče, kako se najlažje iz srca spravi hudo poželenje?« Mož božji pa učencu ne odgovori ničesar, marveč stopí ž njim do čisto mlade ciprese in mu pravi: »Izruj jo iz tal!« Mladenič hitro izruje drevesce brez vsake težkoče. Potem mu pokaže svetnik drugo že precej večje drevesce in zopet veli: »Izruj tudi to drevesce!« Pri tem se je pa moral že precej napenjati, da ga je spravil iz zemlje. Slednjič pokaže Makarij že bolj odraslo drevo in mu zopet veli, naj ga izruje. Toda učenec se zastonj peha in trudi, ruje in ruje, pa drevo se ne zmeni in tiči trdno v zemlji. Ko se naveliča, pravi: »Ni mi mogoče ga izruvati, njegove korenine so že pregloboko pognale.« — Svetnik mu odgovori: »Glej, moj sin, taka je tudi s hudim nagnenjem. Kadar je še majhno, odpravi se lahko iz srca; kadar pa zraste, treba že večje moči, da ga odstranimo. Kakor so drevesa v gozdu čimdalje večja in močnejša, tako raste tudi hudo poželenje in postane tako močno, da se dá le z velikim trudom in naporom ukrotiti.«

Zimske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

II.

Kaj ne, malički moji, da je prijetno pri vas v sobi? Zunaj naletavajo sneženi kosmiči, kakor beli metuljčki, in se pridružujejo onim brezštevilnim svojim bratcem, kateri so še pred njimi pali doli na zemljo. Kako so lepo beli, kakor da jih angeljci sipljejo doli na zemljo, a narezljani so kakor male, prelepe zvezdice. Kaj ne, da vas mika malo venkaj na prosto, ali za dolgo ne, ker je snežek mrzel in je ljubše pri topli peči, h kateri se tako radi stiskate. In kaj se ne bi, saj sedi tamkaj

najraje vaša babica, katera ume toliko pripovedovati, da bi jo vas jeden poslušal celi božji dan. Lepo vam je, lepo; mladi ste, zdravi ste, in ničesar vam ne manjka, toda povsod ni tako.

Pri Martinčevih že ni tako. Zima je siromakom slaba prijateljica, a ker so tudi Martinčevi siromaki, tudi njim huda préde. Cela kôpa otrok, zaslužka pa malo. Vidite ravno danes, ko je pri vas tako ugodno in prijetno pri peči, je Martinčeva peč po vsem hladna, včeraj je zgorelo v njej zadnje polence. Zato se tudi otroci okrog nje ne zbirajo, pač se pa vsaki stiska, kjer se boljše more v kako staro obleko, a mlajši pa v posteljci pod odejo. Kruha tudi ni pri hiši, a vendar otroci bi vedno radi jeli. Vam dan tako hitro mine, Martinčevi pa tako težko pričakujejo večera. Zakaj? Zvečer bode prišel Martinec domov, in vsi upajo, da ne pride prazen, da bi se le skoraj stemnilo!

Kako lepo pač pada po zimi mrak na mater zemljo. Megla postaja vedno gosteja, temni se, vendar ne povsem, ker se snežena belina noče povsem umakniti temnemu mraku. Sneg je pač bel, lepo bel.

»Mir, otroci«! dejala je Martinčeva mati, »pozdravljenje zvoní. Pomolimo se dragemu Bogu, da nas sirot ne zapusti.«

In skoraj se je začula v siromašni sobici pobožna molitev. Glasovi matere in malih otročičev so zveneli tako pobožno v mirni noči! In molili so dolgo, ker je dobra mati vedno pridejala še kateri očenaš za dušne in telesne potrebe. »Daj nam naš vsakdanji kruh«, glasilo se je v sobi, ko so se zunaj v veži začuli koraki; nekdo si je sneg otresel od črevljev. Bil je Martinec — prišel je od dela domov. Celi dan je odmetal sneg po ulicah. Ni prišel prazen. V naročju je prinesel od prodajalca drv, a v torbi je bilo kruha in brešna. Veselo so pozdravili otroci svojega očeta in skakali okrog njega. Tudi on jih je smehljaše se poprašal, če so bili kaj pridni.

Ne dolgo potem je plapolal v peči ogenj, in Martinčevi otroci so se veselo stiskali okrog tople peči, kakor sedaj vi, prijateljski moji. Ali ni res, da Bog svojih ne zapusti?

